

Вікторія Ковпак,

канд. наук із соціальних комунікацій,

доцент Інституту журналістики і масової комунікації Класичного приватного університету (Запоріжжя)

Бібліотечний ресурс як інформаційно-акумуляційний сегмент медійного дискурсу української еміграції

У статті аналізуються бібліотечні фонди україніки у США і Канаді за репортажами-спогадами Я. Рудницького з позиції етнокультурної компетенції української спільноти за кордоном у контексті смислоформування ідеї нації.

К л ю ч о в і с л о в а: бібліотеки США і Канади, бібліотечний ресурс української діаспори, етнічна компетенція, когнітивно-комунікаційна парадигма, смислоформування ідеї нації, Я. Рудницький.

Книгорозповсюдження як культурну стратегію, що передбачала не лише утилітарну місію, а й налагодження своєрідного інтегруючого процесу, глибоко усвідомлювали Б. Грінченко, М. Грушевський, М. Драгоманов, П. Куліш. Від часу створення першої публічної бібліотеки в Україні, за ініціативою Б. Грінченка, комплектація бібліотечних фондів належала до кола громадських інтересів, коли ентузіастична діяльність перших бібліографів була «прикметна україноцентричною поліфункціональністю» [1, с. 173]. Наприклад, професор Зенон Кузеля, як зауважує Т. Дзюба, не лише каталогізував книги, пресу, а й збирав цінні відомості про архіви, музеї, бібліотечні та наукові установи, писав популярні рекомендаційні статті щодо організації та функціонування читалень та бібліотек [1, с. 174].

Окреслені дослідницею функції – меморіальна, функція накопичення, збереження та поширення духовного контенту, відтворення національної ідентичності – у медійному дискурсі виконує саме бібліотечний ресурс, оскільки смислоформувальні чинники ідеї нації – картина світу (соціальна міфологія), ідеологія, державне управління перебувають у тісному взаємозв'язку та взаємообумовленості з таким чинником, як засоби масової комунікації, серед яких система бібліотек є найбільш дієвим механізмом конструювання національної ідентичності, по суті, виступає акумуляційним центром національного наративу.

Про значущість осмислення діяльності бібліотек «як елементу інформаційного ринку й інтелектуальної економіки на підґрунті виробництва конкурентоспроможних продуктів і послуг інформаційного й когнітивного характеру та підході до

бібліотеки як культурної й освітньої установи, яка виконує функції ресурсної бази гуманізації суспільного життя» йдеться в роботах І. Баренбаума, І. Давидової, В. Ільганаєвої, А. Соколова, Дж. Шири та ін. [2, с. 60].

В. Ільганаєва, зокрема, наголошує, що в інформаційному суспільстві бібліотечна діяльність як соціальний інститут інтегрується в комунікаційну сферу сучасного суспільства, виконуючи функцію джерела і носія інформаційної культури – фундаменту майбутнього суспільства знань [3].

Л. Костенко виокремлює комунікаційний характер діяльності бібліотек, що посилюється в інформаційному суспільстві (суспільстві знань), акцентує увагу на основоположній ідеологемі та системі поглядів щодо їх місії, функцій та структури, які автор пов'язує з науково-інформаційним забезпеченням сталого розвитку суспільства [4].

У контексті когнітивно-комунікаційної парадигми І. Давидова називає категорію комунікаційної компетентності як «необхідний теоретичний конструкт, який може презентувати ту складну і багатозначну соціально-інформаційну реальність, якою є спілкування бібліотечно-інформаційного фахівця з усіма суб'єктами інформаційно-комунікаційної взаємодії... основу на знаннях і чуттєвому досвіді здатність суб'єкта інформаційно-комунікаційної взаємодії орієнтуватися в ситуаціях професійного спілкування, розуміти мотиви, інтенції, стратегії поведінки, фрустрації як свої власні, так і партнерів спілкування, а також опанування технологіями» [2, с. 67–68].

Ми в нашій розвідці в контексті аналізу бібліотечної діяльності у межах інформаційно-комунікаційного простору української діаспори на-

голошуємо на значущості такої категорії, як етнокультурна компетентність, в основі якої лежить взаємопроникність культурно-мовних кодів: мовного, паравербального та культурного, котрі організують ефективну роботу комунікативних каналів [5, с. 275].

Стереотипи, символи, міфи, архетипи як одиниці організації етнокультурної компетенції, складники картин світу етносу, нації у межах єдиного метатексту, одним із каналів організації якого є бібліотечний ресурс, особливо в умовах післявоєнної еміграції, забезпечували ефективність інформаційно-комунікаційної діяльності еміграційної громади в контексті етнокультурної компетенції, сприяли цілісності комунікативно-когнітивного процесу смислетворення.

Мета статті – проаналізувати бібліотечний ресурс української еміграції в США, Канаді як чинник етнічної компетенції, комунікаційно-когнітивного процесу націоідентифікації.

Рефлексії про вагомість такого соціально-комунікаційного каналу, як бібліотеки за кордоном для української спільноти, світу загалом ґрунтуються в основному на спогадах Я. Рудницького «З подорожі по Америці». Будучи у статусі голови гайдельберзької Комісії допомоги українському студентству (КоДУС) у 1947 р., відомий вчений-славіст, мовознавець, дискутуючи з американським референтом суспільної опіки в окупованій Німеччині про Україну і українську справу загалом, про історію, вікові «незалежницькі» змагання, був вражений почутим: «Самостійна Україна! Гм... Це так, як би наша Норт Дакота хотіла стати якоюсь окремою незалежною державою...» [6, с. 8].

За його словами, результатом недостатньої поінформованості широкого світу щодо українського питання у ментальності пересічного мешканця американського континенту в післявоєнний період типовими були і такі порівняння: «Україна – Пенсильванія Росії», «Україна – Вісконсин Росії». Також можна було почути судження про українську мову як діалект російської, прочитати про те, що українці ніколи не мали своєї держави, що модерний український визвольний рух – це чужа інтрига тощо. Тож, одним із важливих засобів розвіювання «мрякобісся на зразок «Україна = Норт Дакота» – це нарощування процесу підготовки і видання наукових праць про Україну, поширення цих праць у міських публічних, університетських, спеціальних та інших бібліотеках і «книгозборах» на американському континенті. І такі акції мають організувати і реалізувати не тільки науково-

громадські установи, а й приватні особи. Вагомим аргументом щодо цього є той факт, що бібліотечний огляд американської й канадської україніки став значущим внеском у формування англійського видання «Енциклопедії українознавства».

У реконструкції (формуванні) бібліотечного ресурсу української еміграції в США і Канаді після 1945 р. велику роль відіграли приватні ініціативи українських культурних діячів, зусилля публічних та університетських книгозбірень. Так, у Міннеаполісі «земляків могли шукати за духовим «хлібом насущним»» [6, с. 12], тут активно діяли приватні бібліотеки О. Грановського і М. Гайдака, бібліотека-книгарня в крамниці українського народного мистецтва, університетська бібліотека й міська Публічна бібліотека.

Аналіз Я. Рудницьким фондів тамтешньої університетської бібліотеки дає можливість зробити висновок, що у післявоєнний період тут можна було віднайти і наукові праці, і белетристику, і твори про Україну українською та іноземними мовами, зокрема, англійською, французькою, німецькою, італійською тощо. Наприклад, французьке видання Левассера де Бопляна; німецьке (1906 р.) й англійське (1941 р.) видання історії М. Грушевського; шведська монографія про Івана Мазепу А. Єнзена (Люнд, 1909 р.); італійські студії Є. Онацького про історію і культуру України (Рим, 1939 р.). За словами Я. Рудницького, українська література була затінена американськими публікаціями, хоча основні твори Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки в оригіналах і перекладах були присутні у фондах.

За даними Я. Рудницького, неналежним чином репрезентували американські бібліотеки українську науку – мовознавство, фольклор, мистецтво. Хоча на їх полицях подибуються й еміграційні видання Української вільної академії наук (УВАН) і Наукового товариства ім. Т. Шевченка (НТШ), книги з природничої тематики Київської малої академії наук, Берлінського наукового інституту тощо. «Крім україніки, приміщеної в головній бібліотеці, є поважна кількість книжок про Україну чи зв'язних із Україною, що містяться в департаментальних бібліотеках, напр. в історичному, правничому й ін. інститутах» [6, с. 13].

Два потужні відділи україніки мала згадувана вище Публічна бібліотека Міннеаполіса: 1) відділ праць про Україну в чужих мовах (близько 50 назв); 2) відділ українських книг (близько півтисячі томів). У фондах цих підрозділів переважали еміграційна белетристика й передруки. На ук-

раїнських книгах часто можна було побачити ім'я посередника – М. Палія, який пильно стежив за новими українськими публікаціями: постачав їх бібліотекам чи вказував, де їх можна здобути. «Якби в усіх більших містах Америки були панове Палії, – писав Я. Рудницький, – ми б мали гарні збірки українки, й з другого боку наші видавці не нарікали б, що книжка «не йде»» [6, с. 14]. Проте відомого вченого вражала відсутність «українки міннеаполісіяни» – О. Грановського («Іскри віри»), О. Лятуринської («Княжа емаль»), «Граматики української мови», виданої University of Minnesota Press.

Найбільша атракція славістики була зосереджена у Мадісоні – столиці штату Вісконсин. Вісконсинський університет – найближчий до Вінніпега університетський центр славістики, де працювали відомі слов'янознавці, які опікувалися українським напрямом, Завацький, Фолєєвський, Ф. Кассиді з Англійського департаменту та Е. Гавгена з Департаменту скандинавських мов (останній у 1955 р. подав повну бібліографію українсько-канадського й слов'янського мовознавства у контексті міжмовних взаємин у Новому Світі) [6, с. 21]. Славістична колекція в університетській бібліотеці має багато «руссіки й полоніки», проте смислоформувальні цінності несе загальнославістичний відділ зі значущими українознавчими публікаціями, наприклад, «Акти Юго-Западной России», французький переклад тритомника А. Васильчика про «Семейство Розумовських», оригінал М. Костомарова «Слов'янська мітологія» (Київ, 1847 р.). Рідкісний другий том роману С. Вінченза «На високій полонині», написаний у Швейцарії, виданий у Варшаві 1936 р., що став першою книжкою багатотомного полотна про Гуцульщину. У ньому зібрано величезний етнографічний матеріал про побут, звичаї, духовну культуру гуцулів, аби «відкривати світові барви та історію Гуцульської Верховини». У 50-ті роки цей твір вийшов у Нью-Йорку англійською мовою. Популяризаторську функцію виконують й американські видання про Україну, публікації американських відділів УВАН та НТШ, націотворчі публіцистичні медіатексти з відділу періодики «Український кварталник», «Український бюлетень», «Аннали УВАН» тощо. З метою поповнення канадсько-української літератури та збереження історичної пам'яті Я. Рудницький передав бібліотеці університету видання УВАН у Канаді та «Пропам'ятну книгу Українського народного дому» [6, с. 22].

Відомим осередком українки в центральних штатах Америки є місто Чикаго. Архівні матеріали, книги акумульовані у тамтешньому Українському музеї та Бібліотеці, а також в «неукраїнських» центрах – Публічній бібліотеці, Книгозбірні Чиказького університету, у «Newberry Library». У контексті типологізації єдиного українського інформаційного простору варто згадати видання Публічною бібліотекою Чикаго списків нових книжок українською мовою (з 1918 р. – публікації «Каталога русской и украинской литературы Публичной библиотеки города Чикаго» до 1940 р.). Єдиний часопис українською мовою, який постійно перебував на полицях згаданої бібліотеки, – це вінніпезький «Український голос». Найбільшим центром українських студій у місті є Університетська бібліотека ім. Гарпера, де на особливу увагу заслуговують видання київської Академії наук, Національного музею у Львові, наукові видання Києва, Львова, Варшави, Берліна, Парижа, американських та канадських українців, наприклад «Україніше Рундшав» з Відня (поч. 1906 р.).

Бібліофільською несподіванкою для українського відвідувача «Newberry Library», яка має велике історико-культурне значення і пройшла довгий шлях зі Львова чи Перемишля через Париж до Чикаго, є збірка давніх українських граматик ХІХ ст. з так званої Колекції Бонапарте (французького князя Людовика Л. Бонапарте, потомка Наполеона), де на кожній з п'яти книг (на граматиках Й. Левицького, Й. Лозинського, К. Піхлера, М. Осадци, М. Лучкая) наліплений його екслібрис із короною й написом «Ex Bibliotheca Ludovici Luciani Bonaparte». Цікаво, що французький князь як великий аматор-лінгвіст вирізняв граматики української мови з-поміж інших слов'янських мов, зокрема і російської. До речі, разом з іншими граматиками ця збірка як унікальна систематично зібрана колекція утворює мапу граматик європейських мов [6, с. 25].

«Зворот до минулого, зацікавлення «тим, що було й минуло» і якийсь спонтанний гін зберігати його для майбутнього, – писав Я. Рудницький, – характеризує нашу еміграцію під теперішню пору... після епохи таборової «великої політики» і після дальшої епохи т. зв. «великої літератури» наступила епоха «звороту до минулого». Вона виявляється, наприклад, у передрукуванні минулих здобутків української науки й літератури (Грушевський, Шевченко, Франко, Леся Українка, Гоголь), а з другого боку, ще виразніше в заснуванні

музеїв, архівів, бібліотек тощо» [6, с. 26]. Бібліотечний ресурс постійно поповнював колекції Українського Архіву-Музею в Чикаго: істотне поповнення відбулося в 1956 р. після розсилки листів-прохань до понад 100 редакцій та видавництв. Їх продукція і дотепер надходить до Музею. У музейній бібліотеці нині зберігається понад 2 тис. книжок, включаючи частину бібліотеки й архіву проф. З. Кузелі та архівний матеріал спортивного товариства «Леви».

У Детройті, як повідомляє Я. Рудницький, спеціалізованої української загальнодоступної бібліотеки не було створено. Українські книжки тут зберігаються на полицях бібліотечок громадських організацій, університетських бібліотек, приватних книгозбірень свідомих громадян. Серед імен українських емігрантів, які розуміли значущість книги як репрезентанта етнічної групи за кордоном, смислоформувального чинника етнічної компетенції, варто згадати Є. Перейму, випускника бібліотечного факультету Колумбійського університету (Нью-Йорк), який наголошував: «Розбудова наших відділів у публічних бібліотеках залежить виключно від зацікавлення й постави громадянства до української книжки» [6, с. 32]. У створенні найбільшої в Детройті збірки україніки – вагомі заслуги А. Бавманіса і Р. Малона. У відділі чужомовної літератури (тобто неангломовних книг) Публічної бібліотеки 13 полиць займають еміграційні видання (близько тисячі титулів). Я. Рудницький вказував на деякі недоліки в роботі тамтешньої публічної бібліотеки, а саме, на недотримання транслітерації, прийнятої Бібліотекою Конгресу США, на випадки неопанованої реакції детройтської читацької публіки на сторінках книжок (наприклад, у книзі Н. Державина «Славяне в древности» (Москва, 1945) на с. 13 міститься дописка при прізвищі проф. М. Грушевського «перший бандит прото-комуніст» [6, с. 31]). Водночас вчений відзначає, що керівництво бібліотеки дбає про систематичне інформування українських читачів через бюлетень «Ukrainian Titles recently added to the Foreign Language Collection», а також про постійне упорядкування колекції української белетристики.

Провідним центром бібліотечної справи у США була і залишається Конгресова бібліотека у Вашингтоні. У повоєнні роки вона вже мала потужні інтерактивні механізми: міжбібліотечну позичкову сітку, фотостудії, які виготовляли фотографії на замовлення, робили фотостати, факсиміле, мікрофільми з потрібних матеріалів. Серед усіх

бібліотек американського континенту ця установа мала найбагатший фонд україніки. За чисельністю він був на другому місці після «руссіки» – так званої «Юдинської колекції», купленої у 1907 р. (станом на 1956 р., слов'янських книг, брошур, журналів там нараховувалося понад 300 тисяч). Унікальні стародавні публікації становлять потужний культурно-історичний пласт: «Українець» (1859 р.), «Основа» (1860 р.), комплект з 94 томів журналу «Киевская старина» включно з журналом-спадкоємцем «Україною» за редакцією М. Грушевського; «Історія Малоросії» М. Маркевича; серійні та поодинокі публікації ВУАН, видання НТШ, українських наукових інституцій у Варшаві, Празі, Берліні. Загалом це унікальні дослідження з фольклору, мовознавства, літератури.

Із інформаційно-комунікаційних каналів Конгресової бібліотеки варто виокремити каталоги: кириличний зведений (унійний) каталог книг Слов'янського відділу (інформація про видання у найбільших книгозбірнях Америки й Канади, завдяки якій, наприклад, було з'ясовано, що деякі числа «Киевской старины» зберігаються і в Гувєровій бібліотеці, і в Каліфорнійській бібліотеці, і в Нью-Йоркській Публічній); загальний зведений каталог National Union Catalog, котрий уможливило евіденцію й локалізацію українських книжок на теренах США. Варто зазначити й те, що Бібліотека Конгресу у 1955 р. спонсорувала виготовлення в Сарселі картотеки бібліотеки Європейського наукового товариства ім. Т. Шевченка, а також придбала картотеку бібліотеки університету Гельсінкі.

Репрезентативною платформою виступали «вистави» бібліотечного ресурсу української еміграції з пояснювальними записками. Таку новацію емігрантська наукова еліта окреслила як «нову еру» в розвитку україніки, що потребувала більшої взаємодії з вченими-дослідниками з материкової України. Так, у 1956 р. Конгресова бібліотека виставила книгодрук за трьома напрямками: 1) церковна література (на особливу увагу заслуговували «Требник» 1646 р. та інші стародруки XVII–XVIII ст. з Києва та Почаєва); 2) світські книжки; 3) серійні й періодичні видання. Цікаво, що українські колекції сягають початками Смітсонівських депозитів, які старші від т. зв. Юдинської колекції.

Я. Рудницький відзначав, що в українській діаспорі ще багато «Богданів» (мовно-політичних теоретиків та практиків), але мало «Смітсонів» (меценатів із національної еліти), хоча в умовах

еміграції вкрай необхідні об'єднувальні чинники загальноукраїнського характеру, особливо на тлі культурно-наукових цінностей [6, с. 56]).

У серпні – вересні 1956 р. гучно заявила про себе Публічна бібліотека Нью-Йоркського університету (друга найбільша і найбагатша на слов'янознавство після Конгресової бібліотеки). Йдеться, насамперед, про Франківську «виставу», що мала селективний характер: твори письменника були розміщені в експозиції для ілюстрації головних виявів творчості І. Франка й розкриття найважливіших аспектів його науково-творчого шляху. Підвищеним попитом у відвідувачів користувалися пояснювальні записки, мапа околиць, де жив І. Франко, фотостат метрики, першої сторінки Франкового соціалістичного катехізісу, рукопису народної пісні 1874 р., фотокопії світлин 1875 р., книжкові видання, переклади франкіани. Варто згадати і про «виставу» 1956 р. з нагоди 160-річчя від дня народження І. Франка. «Ця вистава відзначає століття народин Івана Франка – найвизначнішої української літературної особистості наприкінці 19-го й на початку 20-го сторіччя. Поет, повістяр, літературний критик, учений і політична фігура, він був вогнищем духового й культурного відродження свого народу» [цит. за: 6, с. 68]).

Значним досягненням університетської бібліотеки, зокрема фахівців з українських студій, стало індексування («аналіза») серійної і періодичної літератури в каталозі. Йдеться про опрацювання не тільки великих (грунтовних) видань, а й важливих статей таких журналів, як «Записки НТШ», «Киевская старина», котрі були включені до карткового каталогу і в категорії авторів, і в категорії тематичних відділів, наприклад «Україна», «Фольклор».

Публічна бібліотека Нью-Йоркського університету – це приватна фундація Астора, Ленкса і Тілдена. І це ще «один доказ людської туги за вічним, невдоволення самими матеріальними вартостями й уміння перемінити й поставити їх на службу духові [6, с. 78]. Ця книгозбірня цікава для кожного з нас не тільки наявними в ній скарбами з україніки, але й самою своєю історією. Як відомо, саме тут проходив 5-й Всеканадський конгрес українців, який у 1956 р. схвалив резолюцію з культурно-освітньої діяльності. Цей документ містить один надзвичайно важливий припис: «Зреалізувати ідею Української Центральної Бібліотеки – Музею ім. І. Франка в Канаді». Як писав Я. Рудницький, «для майбутніх фундаторів цієї бібліотеки

фундація Астор – Ленокс – Тілден – найкращий і найбільш інструктивний приклад».

Говорячи про Нью-Йорк, не можна не згадати створення у 1955 р. за ініціативою д-ра М. Сидора-Чарториського, власника книгарні «Говерля», «журналу бібліографії, критики і рецензій» – «Біблос». Він був вкрай потрібний для рекордування українського видавничого руху на еміграції». Його покликання – у контексті українсько-американської документації реалізувати платформу культурного процесу української спільноти в діаспорі у формі друкованого слова.

Систематичну працю над формуванням ресурсів українських друків на еміграції у цей час здійснювала Канада. УВАН у Вінніпезі, налагодила видання щорічних списків нових українських видань у Канаді «Україніка Канадіяна». Цей проект фінансово підтримувався Комітетом українців Канади. А у 1954 р. вийшла ґрунтовна розвідка «Українські бібліотеки в Канаді» (Літопис УВАН, ч. 12, Вінніпег, 1954 р.).

Я. Рудницький вирізняв в українсько-американському післявоєнному інформаційному просторі три основні категорії книгозбірень: 1) церковні бібліотеки (Бібліотека Колегії Св. Василя Великого; Бібліотека Української католицької академії в Стемфорді; Книгозбірня Української католицької семінарії ім. Св. Йосафата у Вашингтоні; Бібліотека Осередку пов'язаного УАПЦ у Савт Бавндбрук, вона єдина надає систематичні відомості про свої колекції в пресі та ін.); 2) світські книгозбірні (Бібліотека УВАН з унікальною колекцією таборових видань з Європи; Книгозбірня редакції «Свободи» у Джерсі-Сіті; колекція Українського технічного інституту в Нью-Йорку; «Союзівка»); 3) приватні колекції (колекції професорів О. Грановського і М. Гайдака у Ст. Павлі; полковника А. Кедровського у Метучені; Ю. Шереха, В. Чапленка, О. Сурмача, М. Сидора-Чарториського та інших у Нью-Йорку; Ю. Старосольського, П. Ковальова, О. Одарченка, О. Повстенка та інших у Вашингтоні; Б. Романенчука у Філадельфії (1954 р.) та найбільша унікальна бібліотека д-ра О. Сушка в Чикаго).

Висновки. Отже, бібліотечний ресурс був потужним інформаційно-комунікаційним каналом в інформаційному просторі української післявоєнної діаспори. Розглядаючи його в когнітивно-комунікаційній парадигмі, стає зрозуміло: він виконував не тільки каталогізуючу, меморіальну функції, а й виступав дієвим чинником етнічної компетенції, що транслює націотворчі смисли в контексті формування ідеї нації.

Список використаних джерел

1. *Дзюба Т.* Спрага народу і спрага Вітчизни. Публіцистика другої половини XIX – першої третини XX ст. : модель національної ідентичності : монографія / Т. Дзюба. – Чернівці : Видавець Лозовий В. М., 2012. – 368 с.

2. *Давидова І.* Когнітивно-комунікаційна парадигма в бібліотекознавстві / І. Давидова // Вісник ХДАК. – Спецвипуск № 40. – 2013. – С. 60–69.

3. *Льганаєва В.* Місія бібліотеки в комунікаційному просторі сучасності / В. Льганаєва // Бібліотека ВУЗа на новому етапі розвитку соціальних комунікацій : матеріали междунар. науч.-практ. конф., Днепропет-

ровск, 22–23 апр. 2010 г. – Д. : Изд-во Днепропетр. нац. ун-та железнодорож. трансп. им. акад. В. Лазаряна, 2010. – С. 10–14.

4. *Костенко Л.* Бібліотека суспільства знань: концептуальна модель / Л. Костенко // Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2006. – № 1. – С. 23–28.

5. *Селіванова О.* Основи теорії мовної комунікації / О. Селіванова. – Черкаси : Чабаненко Ю. А., 2011. – 350 с.

6. *Рудницький Я.* З подорожі по Америці / Я. Рудницький. – Вінніпег; Вашингтон : Клуб приятелів української книжки. – Книжка 29. – Видавець Іван Тиктор, 1956. – 128 с.

Стаття надійшла до редакції 20.07.2016 р.

UDC 070.000.32 (= 161.2) «1945/1990» (043.5)

Viktoriia Kovpak,

Ph.D, Associate Professor, Institute of Journalism and Mass Communication Classic Private University (Zaporizhzhia)

LIBRARY RESOURCES AS THE INFORMATION AND MEDIA DISCOURSE ACCUMULATIVE SEGMENT OF UKRAINIAN EMIGRATION

In the article the library fund Ukrainica in the US, reports are memories Ya. Rudnytskyi position of ethnocultural factor competence among Ukrainian communities abroad in the context of the meanings of the idea of the nation. In a single metatext one of the channels of the organization is a library resource, especially in the post-war emigration provides communication efficiency of information and communication activities of immigration community that promotes the integrity of the communicative and cognitive process of identification of the nation.

К е у в о р д s: library resources, ethnicity competence, cognitive-communication paradigm, Ukrainian diaspora, the meanings of the idea of the nation, Ya. Rudnytskyi.

УДК 070.000.32 (= 161.2) «1945/1990» (043.5)

Виктория Ковпак,

канд. наук по социальным коммуникациям, доцент Института журналистики и массовой коммуникации Классического частного университета (Запорожье)

БИБЛИОТЕЧНЫЙ РЕСУРС КАК ИНФОРМАЦИОННО-АККУМУЛЯЦИОННЫЙ СЕГМЕНТ МЕДИЙНОГО ДИСКУРСА УКРАИНСКОЙ ЭМИГРАЦИИ

В статье проанализированы библиотечные фонды украиники в США и Канаде по репортажам-воспоминаниям Я. Рудницкого с позиции этнокультурной компетенции среди украинского общества за рубежом в контексте смыслоформирования идеи нации.

К л ю ч е в ы е с л о в а: библиотеки США и Канады, библиотечный ресурс украинской диаспоры, этническая компетенция, когнитивно-коммуникационная парадигма, смыслоформирование идеи нации, Я. Рудницкий.